

ПРОЛОГ

— Вісімна! — проревла Вів, сильним вивіреном ударом шаблі відділяючи череп шкелета від його шийних хребців. Тоді зареготала й штурхонула недобитка плечем — той і повалився, тільки костюмахи заторохтіли. Ще два кроки, помах навскіс угору — і шаблюка розтрощила іншому кістякові грудну клітку. Уламки розлетілися так, наче по них рубонули сокирою.

— Дев'ятна! — орчиця вишкірила ікла й кинулася вперед.

У її жилах вирувала кров, м'язи скорочувалися в бездоганному ритмі, кожен вдих і видих чисто виспівував у легенях. Вів знала свої переваги — молодість, сила, вправність — і користалася ними на повну.

Поміж бастионних дубів юрбилася армія Варіни Білої — висхлі шкелети без крові й плоті, а втім, на диво моторні. Билися вони в мертвій — буквально мертвій — тиші, завзято тицяючи у Вів шпагами та списами, а вона спритно ухилялася їй безжалісно проріджувала ряди нечисті.

Орчиця прорвалася на вістря атаки, добряче випередивши решту Ворренових Воронів. То були досвідчені вояки, що пройшли вогонь і воду, от тільки здебільшого підстаркувати або й відверто старі. Старі й нестерпно повільні. Молоду кров вони намагалися тримати в ар'єргарді, але Вів такі порядки не влаштували.

Десь попереду чигала некромантка, їй Вів мала намір першою її дістатися. А коли ті старі шкапи доволочаться сюди, то застануть таку картину: орчиця знічев'я бавиться шаблею, а біля її ніг покотом лежить їхня здобич.

Із кожним помахом шаблі лік знищених мерців стрімко зростав, проте й цього було замало. Тоді Вів дістала з-за пояса молот і заходилася працювати обома руками. Вона невтомно сікла шаблею й трощила молотом. Щити розліталися на друзки, кольчуги розпанахувалися, як паперові, а черепи репалися, наче перестиглі кавуни.

Десь позаду лунали крики — Ворони добивали тих, кого проминула Вів, і стримували наступ почвар, які сунули з флангів. Хтось гукнув, щоб Вів не гнала коней. Орчиця лише глузливо пирхнула.

Аж тут її ногу пронизало крижаним холодом, який за мить перетворився на вогненну геєну. Вів сіпнулася, крутнулася на місці й устигла побачити — а потім і відчути, — як один із солдатів-шкелетів висмикує вістря списа з її стегна й знову заганяє глибоко в і без того величезну рану. Орчиця спершу навіть не повірила очам: хіба іржавий метал може так бездоганно розітнути спершу матерію штанів, а потім і живу плоть, її плоть? Але саме це й сталося. А тоді полилася кров. Море крові.

Вів зарева, молотом відкинула спис, махнула шаблею й розрубала шкелета надвоє. Рогатий шолом шугонув ледь не до неба, вимальовуючи несосвітенну траєкторію. Вів могла б пореготати з такого польоту, але в неї вже був інший клопіт — лютий, нестерпний біль, який заповнив усі думки. Біль, від якого поранена нога підкосилася, немов кукурудзиння.

Заливаючи все довкола кров'ю, Вів повалилася набік, у мох і багнюку.

До неї наближався ще один оживлений кістяк. У порожніх очницях мерехтіли язички блакитного світла, а посеред лоба палаало Варинне тавро — діамант, увінчаний гілками, що більше скидалися на роги. Готуючись до смертоносного удару, шкелет підніс угору свій баштовий щит, по периметру обкутий іржавим залізом. Вів чула лише власне уривчасте дихання й те, як у кістяка закрипіли сухожилля.

Орчиця спромоглася молотом зачепити край щита і відштовхнути той убік, проте в останню мить упустила руків'я. Сльози застидали очі, але їй так і не вдалося роззброїти

ворога. Керований темними силами покруч замахнувся над безпомічною Вів іржавим мечем, а та не мала змоги бодай шаблею відбитися. Єдине, що їй лишалось, — спостерігати, як плаский шмат сталі невблаганно наближається до її шиї.

Тишу розігнув крик. Але кричала не Вів.

Воррен з розгону налетів на шкелета, аж той похитнувся й утратив рівновагу. Ще мить — і дворф одним ударом пернача розтрощив потвору.

По тому ватажок перевів погляд униз, на Вів. Від неприхованого розчарування на його обличчі орчиці заболіло вдовіч сильніше.

— Сила є, ума — нема. Тепера радуйся. Не руш, затисни рану й постарайся не врізати дуба.

Старий дворф зник у горнилі побоїща. Вів боялася й дихнути зайвий раз, аж тут повз неї ураганом промчала вся ватага Воронів. Заблищали клинки, засвітіли стріли, запалав магійний вогонь. Браві вояки зрівняли найближчі лави озброєних шкелетів із землею й розчинилися в імлі.

Вів залишилася сама-однісінька. Лупаючи очима, вона лежала й спостерігала, як із рани на стегні витікає її життя.

— Ти ба, ще не спустила дух?

Вів спробувала прочунятися. Здавалося, її зараз знудить. А може, й знудило, поки вона валялася безпам'ятна.

Перше, що орчиця розгледіла перед собою, — суворі Ворренові очі, які поблискували з-над заплетеної в коси, помережаної сивиною густої бороди. Вів мотнула головою й роззирнулася, але зосередити погляд не вдавалося — на неї наче хтось надів замацані жиром окуляри. Тепер вона сиділа, притулившись спиною до віковичного дуба. Вочевидь їй навіть стало розуму — і сил, — щоб відірвати поділ сорочки й перев'язати рану, заткнувши течу жмутком моху. Проте тканина вже наскрізь просочилася, а поруч кавкала мутна калюжа з крові та грязюки.

Від того видовища Вів знову ледь не зомліла, але Воррен повернув її до тьми напрочуд лагідним ляпасом.

Дворф зітхнув і скрушно похитав головою.

Битва скінчилася. І якщо ватажкової присутності було замало, щоби судити про стан справ, то мляве вештання ватаги позад нього сказало все без слів.

— Я ще од самого початку узрів, яка в тебе натура. Прецінь сподівався, що помиляюся. Але, клянусь бородою, я знав, що так воно й буде. Недарма ж кажуть, молоде — дурне й зелене. Абись розуму набрати, треба крові пролляти. Гляди, з часом якась клепка в голові та й покажеться, — Воррен задивився вдалину, немов зазираючи в незвідане майбутнє, тоді знову прикипів поглядом до Вів. — Я таких новачків, як ти, наскрізь бачу. Отак гляну раз — і вже акурат можу дати прогноз, виживе воно чи не виживе. Передовсім на руки зирю. Нема шрамів? Один до одного, що згине в першому ж бою.

Не знімаючи рукавиць, ватажок поплескав орчицю по міцному передраменню. Гора м'язів, але на шкірі жодного рубця. Вів і далі мовчки витріщалася на криваве місиво на правому стегні.

Навіть у сидячому положенні Вів довелося хіба зовсім трішечки підвести погляд, аби подивитися в очі Ворренові, який стояв над нею.

— То що, твій перший бій стане останнім, га?

Вів проковтнула нудотний клубок і замружилася. Вона відчула себе останньою дурепою. Потім відчуття образи переросло в обурення, а від обурення, як відомо, пів кроку до злості.

— Ні, — прошипіла вона крізь зціплені зуби.

— Бігме, і не сподівай так легко відбутися, — зареготав дворф. — Але тепера будуть у тебе силувані вакації. Поки вавка не загоїться.

Вів закліпала очима:

— Ми зловили її?

— Дідька лисого ми зловили. Гадаю, Варіни тута й не було. Вона тільки воду скаламутила, абись заманити нас у бій із її

кістявими посіпаками. Прецінь ми поїдемо далі, на північ, і знайдемо її.

Упершись лівою ногою в землю, а спиною — об стовбур дуба, Вів спробувала встати. От тільки права нога зовсім не слухалася, а кожен удар серця відлунював пекельним болем у рані.

— Ясно! Коли ми рушаємо?

— Ми? — пирхнув Воррен. — Бачу, зразу не дійшло: маеш тепера вакації. Кажуть, за кілька миль звідсіля є якесь приморське містечко. Туди тебе й відвезуть. Заживе нога, а там, гляди, ми на зворотному шляху тебе й підберемо. Певна річ, якщо ти до того часу станеш на ноги, хе-хе, і не передумаєш. Так, заїдемо по тебе за кілька тижнів, якщо дочекаєшся й не гайнеш світ за очі. А як гайнеш... — дворф знизав плечима, — кхм, вважай, на тому й розпрощалися.

— Але ж!..

— Цить! Ну й уперте! Кому кажу: вакації. Сьогодні ти чудом вижила, але вдаруге так може й не пощастити. Хочеш іще одну таку вавку заробити? — Воррен кивнув на закривавлену перев'язку. — І що, сказати, який у мене буде прогноз?

Вів вистачило розуму промовчати.

1

Вів лежала на підлозі тісної кімнатчини. Чи то пак майже на підлозі. Будівля явно не була розрахована на орків, та й ліжко виявилось на добрі два-три фути коротше, ніж треба. Хтось стягнув додолу набитий соломою матрац і підпер орчиці поранену ногу сумкою, щоб кінцівка не звисала й була вище, ніж тулуб. І на тім спасибі. Хоча боліло все одно пекельним болем.

Вів смутно пригадувала, як її закинули на мула й повезли вибоїстими стежками. Поранена орчиця всю дорогу кашляла від куряви, здійнятої вітром і копитами в'ючного. А курява здіймалася страшенна.

Ще два чи й більше дні Вів провалялася прикута до ліжка, повсякчас прокидаючись від хворобливого сну, щоб за мить знову провалитися в полон гарячкового марення. Невідь скільки разів приходив лікар. А може, й не приходив, може, їй усе це приверзалося. І найдивніше те, що невизначне лікареве обличчя вигулькувало в пам'яті вкупі з почуттям сорому, але за що їй мало бути соромно, Вів не пам'ятала.

Нарешті в голові розвиднилося. Принаймні тепер Вів розрізняла, де сон, а де реальність. Хоча хтозна, чи їй від того полегшало.

І якщо раніше її життя загрожувала крововтрата, то зараз, здавалося, вона помре з голоду.

Орчиця роззирнулася: простенька кімнатка, далеко не хороми. Грубо збите ліжко, невисокий столик, на ньому — тазик і газовий каганець. Стіни оббиті необтесаними дошками.

Загратоване віконце. Вів відчувала запахи моря, риби й сухої прибережної трави. У кутку навпроти стояла стара моряцька скриня, об яку хтось дбайливо обпер орчицину шаблю та ще якусь пародію на милицю. Молота не видно — мабуть, загубився дорогою. А більше в кімнатчині й не було чого роздивлятися.

У будівлі стояла мертва тиша. Звуки долинали лише знадвору: шепіт трав, пліоскіт хвиль десь удааліні, поодинокі крики морських птахів.

Вів повністю опритомніла не більш як годину тому, а вже зрозуміла: вона збожеволіє, якщо ще бодай п'ять хвилиннок лежма лежатиме й витрішатиметься на цей убогий інтер'єр і ще вбогіший краєвид.

Одне добре: на ногу була накладена шина, так щоб у коліні не згиналася, й усе це щастя ретельно забинтоване. Праву штанину, вочевидь, відрізали. Якраз на рівні рани на бинтах проступала сукровиця, проте, як порівняти з колишньою пов'язкою із моху й рваної сорочки, це був колосальний прогрес.

— Та щоб я скисла...

Зціпивши зуби, вона помалу сіла, сперлася спиною об каркас ліжка й опустила поранену ногу із сумки-підпірачки додолу. Заходилася взуватися. Лівий черевик наліз нормально, а от праву ступню розперло так, що про взуванку можна було забути. По тому Вів підвелася, додбала до умивальника і, як могла, вимилася холодною водою та ганчіркою, яка лежала на краю тазика. Вода й ганчірка творять дива, подумала орчиця, бо їй стало значно краще. На тім вона пошкутильгала до дверей, але коли ступала на поранену ногу, в неї щораз аж у очах темніло. Ні, так діла не буде. Вів скривилася й розвернулася в напрямку скрині — хоч-не-хоч, а мусила взяти милицю.

Ще більше орчиця скривилася, коли зізналася сама собі, що з милицею дійсно набагато легше.

Там само, біля скрині, Вів за звичкою почепила на пояс шаблю.

І коли прочинила двері, побачила, що її кімнатчина розташована на вершині вузьких і не надто пологих сходів.